

A BABUKAR JE IŠAO PRVI

A BABUKAR JE IŠAO PRVI

Đovani Dozini

Sa italijanskog prevela
Snežana Milinković

HELIKS

Naslov originala
Giovanni Dozzini:
E BABOUCAR GUIDAVA LA FILA

Copyright © Giovanni Dozzini, 2018
Copyright © 2022. za srpsko izdanje, Heliks

Izdavač
Heliks

Za izdavača
Brankica Stojanović

Urednik
Bojan Stojanović

Lektor
Vesna Đukić

Fotografija na prednjim koricama
Bojan Džodan

Štampa
DMD štamparija, Beograd

Tipografija
Janson Text

Prvo izdanje

ISBN: 978-86-6024-069-1

Smederevo, 2022.

www.heliks.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Bjanki, maloj majušnoj
Buni
onima što idu

1

Babukar je išao prvi. Odmah iza njega bio je Jaja, nekoliko metara dalje ostala četvorica: Robert, Osman i dvojica Muhameda. Kraj njih su promicale fabrike i suncokreti, potom su naišli na bašte i prve kuće mesta. Podnevna kola su svojom jurnjavom stvarala udare vetra, njihova odeća je bila čista, patike jeftine marke, svetle farmerice, mobilni telefoni u rukama. U plastičnoj kesi koju je Babukar stezao uz bok nazirali su se peškiri i češalj, viši od dvojice Muhameda je nosio crnu torbu za kupovinu Umbrija džeza, pognute glave i s rancima na leđima, Osman i Muhamed Niski s vremena na vreme bi razmenili pokojnu reč na volofskom, drugi su ćutke slušali muziku i pogledali se tek da bi znali kuda da idu. Kada su stigli do kraja puta, Babukar je svima dao znak da zastanu, i njih šestorica su se okupili u uglu čistine ispred bara. Babukar je prošao rukom kroz gustu kosu, veliki crni sunder zalepljen za crnilo glave.

„Sada idemo tamo, jer nas čekaju tamo“, reče pokazujući na put koji je vodio u mesto.

Pet minuta potom pred njima se ukazao prostrani park, s drvenom ogradom, spravama za igranje za decu i dugačkim, drvenim stolovima pod visokim nastrešnicama. Nizovi

topola, malo dalje, oivičavali su korito Tibra. Ostali su već stigli, s velikim kesama na jednom od stolova, i kada su ih ugledali počeli su da mašu rukama.

Babukar je prvo prišao Marjam i upitao je da li joj se mesto dopada, a ona mu je odgovorila potvrdno ne podigavši pogled s telefona. Kratka plava haljina otkrivala joj je lepe noge boje lešnika. Babukar je seo kraj nje i ćutao dok je pokušavao da shvati šta mu je činiti. Ostali su se priključili društvu, neko je počeo da na sto postavlja zdele i šerpe pune povrća i pirinča. Potom je Babukar upitao za Ibrahima. Ruka mu je pokazala mladića koji je pričao telefonom na drugom kraju stola, ali je Babukar rekao da nije mislio na tog Ibrahima pa su mu objasnili da pravi Ibrahim neće doći.

„Šta, jebote, kažeš?“, odgovori, bečeći se i krišom gledajući Marjam koja ih uopšte nije slušala.

Onaj s kojim je pričao prišao mu je i objasnio da Ibrahim ima drugih poslova. Babukar je nervozno počeo da uvija ustima i povisio je ton objašnjavajući da je dogovor bio drugačiji i da je rekao ostalima kako će nakon ručka otići na bazen kod Ibrahimovog prijatelja, i pokazao je kesu punu peškira i pomislio sa užasom na reakciju Marjam i na sliku Marjam u kupaćem kostimu koja se raspršila. Mladić je sle-gao ramenima, a neko mu je rekao da ne prima to tako k srcu jer ono što nije moglo da se uradi toga dana, može narednog. Babukar je odmahnuo glavom i pljunuo, osetio je da mu se želudac steže i učinilo mu se da mu se stub kose slepljuje na čelo. Proverio je rukom, bila je još na svom mestu, pronašao je nužnu hrabrost da razgovara s Marjam. Ovoga puta je devojkica podigla glavu, nasmešila se i ubedila ga da nije razočarana. Dodala je ipak da će, ako tako stvari stoje, reći drugim devojkama da ne dolaze, što Babukara nije zanimalo, jer

ionako nisu nikada nigde ni išle, ni u grad, ni na probe filma. A i njemu je, kao što su svi znali, bilo stalo samo do Marjam. Kada je odmah posle ručka video da se udaljava a da nikome ništa nije rekla, zaledio se, ali je potom ugledao torbu na klupi i shvatio da će se vratiti. Takva je bila. S vremena na vreme bi nestala, potom bi se pojavila i smešila se.

„Mislim da možemo da odemo na more.“

Iznenadio ih je. Nekoliko trenutaka niko nije ni zucnuo, a onda je Jaja razjapio usta pokazujući svoje savršene i bele zube i počeo da aplaudira ne podižući se s klupe.

„Sila si, Babukaru“, reče, i lupi po glavi Muhameda Niskog koji je sedeo ispred njega da bi ga trgao iz budalaste poze i da bi i sam pokazao entuzijazam. Drugi Muhamed se nasmešio i podigao pogled k nebu, dok je Robert gledao unaokolo kako bi osmotrio reakcije ostalih i video kakva bi trebalo da bude njegova. Osman je odmahnuo glavom i, pričajući na volofskom, rekao Babukaru da mora da je poludeo.

„Nisam“, odgovorio je, „izvodljivo je. Verujte mi.“

Svi su se, s izuzetkom dvojice iz Obale Slonovače koji su slabo znali italijanski, usredsredili na plan kojim je Babukar želeo da povrati ugled zbog ispale za bazen.

„Idemo vozom do Folinja. U Folinju sedamo na drugi voz. Onda stižemo na more.“

Muhamed Visoki se odmah pobunio zbog para za karte, a Babukar mu je odgovorio da ih neće platiti.

„Dovoljna je jedna“, izgovorio je podignutog kažiprsta. „Samo jedna. Drugi se kriju.“

Osmanovo lice je poprimilo malodušni izraz, zbog čega su mu se oči skupile i usne delovale još veće.

„Teško je“, rekao je.

„Lako je“, odgovorio je Babukar. „Ako naiđe čovek iz voza idemo u ve-ce. Oni bez karte idu u ve-ce.“

Nije uspevaao da ih ubedi. Ne sve, barem: Jaja je izgledao euforično, Muhamed Niski i Robert su slušali pažljivo, oni iz Obale Slonovače nisu ni prestajali da ćaskaju među sobom. Najskeptičniji su bili Muhamed Visoki i Osman.

„Opasno je“, rekao je Osman, i objasnio je uzbuđeno da sebi ne može da dozvoli taj rizik jer ga je komisija odbila. Babukar ga je smirio: jedina karta će biti njegova. Po planu je Osman trebalo sam da putuje u vagonu najbližem lokomotivi, a da se ostali rasporede po onim udaljenijim. Čim kontrolor proveri Osmanovu kartu, on će ih pozvati da im kaže da se sakriju u ve-ce.

„Ha“, rekao je Muhamed Visoki Jaji gurajući ga laktom, „Babukar je lud.“

Drugi Muhamed se nasmejao, i nasmejao se i Robert premda nije baš razumeo. Osman je pogledao Babukara i rekao ne, onda se udaljio prema spravama za igru, seo je na vrtešku i počeo da razmišlja. Babukar je svejedno izgledao zadovoljno, jer će dvojica Muhameda, Robert i Jaja, bio je siguran, ići s njim na more. Onda bi usledio i glavni deo, pomislio je da će sva ta odobravanja oduševiti Marjam i da se neće povući. Nije bilo govora da pozove samo nju. Još uvek je bilo prerano. A Babukar nije bio siguran da li je tako romantičan tip. Voleo bi da jeste, ali možda mu je bilo potrebno malo iskustva.

Okolo sredine popodneva park je počeo da se puni ljudima. Muškarci i žene su ostavili automobile na velikom parkingu i zatvorili se u zidanu zgradu nešto dalje od stolova. Na njenom pročelju su bili otvori kroz koje se naziralo tiskanje ljudi, i bila je obložena plakatima. Baš kada su Afrikanci završavali

s jelom, stigla je druga grupa sa ženama prekrivenim velom, muškarcima bez mišića i četvoro ili petoro dece, i smestila se za obližnji sto.

Babukar je pokušavao da objasni Robertu, na engleskom, da je plan odlaska na bazen propao. Ibrahima nije bilo i nije odgovarao na telefon, a Italijan, prijatelj Ibrahimov, možda nije ni postojao. Sada mu je palo na pamet da odu na more, i bio je ubeđen da je ideja baš dobra. Robert je odobravao, grizao gornju usnu i svako malo pogledao u ostale kako bi video da li su i oni pratili ili su objašnjenja bila samo za njega. Počeo je da razumeva pomalo italijanski, ali je bolje bilo da na engleskom čuje ako je nešto komplikovano.

Muhamed Niski je zaspao na drvenoj klupi, prekrštenih ruku na potiljku i s bejzbol kapom položenom na trbuh. Osman je ćutao, laktovima oslonjen o sto i s glavom na šakama, i osluškivao je svoj želudac u iščekivanju da počne da ga boli. Posle svakog jela, nakratko, bol je nestajao, ali je olakšanje trajalo ne više od sat ili dva. Kada su Magrebljani prošli pored njega, zadržao je pogled na mršavoj devojci u kratkim pantalonama, jedinoj bez vela: imala je dugu, tala-sastu kosu i upalo lice na kojem su se isticale velike, crne oči. Ona je to primetila i zagledala se u njega, bez osmeha, nepomičnih malih i mesnatih usana, nezgrapnog hoda flaminga tek izrasle devojčice. Sada je bila zajedno s njenima iza kamenog roštilja, i Osman više nije mislio na nju. Mislio je na more i šta je bolje činiti.

Marjam se pojavila nešto malo nakon pet, i kada ju je Babukar video, nije uspeo da odoli i krenuo joj je u susret, s rukama u džepovima pantalona i ćubom blago povijenom unazad. Muhamed Visoki je pogledao Jaju smešeći se, Robert je posmatrao Babukarov hod, njegovo nabijeno telo koje se

udaljavalo i svakim korakom postajalo sve manje, dok se telo Marjam uvećavalo, ali jedva primetno jer je hodala po travnjaku krajnje sporo. Jaja i Muhamed Visoki su razmenili tiho par reči, Jaja je cokuo jezikom i prekrstio ruke kako bi prisustvovao sceni s dužnom pažnjom. Kada su se Babukar i Marjam približili jedno drugom, on je počeo da govori, dok je ona pognula glavu k telefonu koji je držala u rukama. Nedugo potom na Marjaminom licu su se otvorile dve velike školjke od slonovače koje su bile njene oči, i izdaleka niko nije mogao da primeti neprimetne pokrete mišića pod jagodicama. Babukar je raširio ruke, počeo da maše, ona je stavila telefon u džep, izgovorila nešto. Dijalog nije trajao dugo. Oboje su se vratili ostalima, Babukar ispred, Marjam odmah za njim, i Babukar je delovao iznervirano.

„Babu!“, rekao je Jaja.

Ali ga on nije udostojio pogleda. Marjam je uzela svoju torbu, pozdravila sve i napustila ih njišući bokovima.

Dan je bio topao. Magrebljani su nakratko pravili graju i već su se spremali da pokupe stvari. Osman je pio vodu na česmi pokušavajući da uhvati pogled mlade devojke. Tokom popodneva u park su pohrlili brojni ljudi, a najviše njih se zatvorilo u zgradu oblepljenu plakatima. Nekoliko minuta ranije pristigao je i kombi s velikim natpisom i velikim ženskim likom odštampanim na boku. Iz kombija su izašla petorica ili šestorica muškaraca i jedna žena, ona s fotografije, i Osman je pomislio da mora da se zove Lori, pošto je natpis na kombiju glasio *Lori's Stars*. I ono bi bile njene zvezde? Gledajući te stare, debele ili usukane muškarce koji su izvlačili velike, tamne predmete iz prtljažnika, Osmana uhvati smeh. Bio je oslonjen zapešćem o česmu, i ličio na savitljivu granu koju

udara vetar. Kombi se zaustavio blizu druge kamene zgrade, iza betonirane površine ograđene zelenom metalnom ogradom. U dnu platoa nalazila se pozornica i Osman je primetio da je neko, čovek nag do pojasa, već razmeštao neke naprave. Osman se uspravio i poprskao vodom po licu i po rukama, potom je obrisao šake o farmerice. Pokušao je da se usredsredi na ženu: pričala je telefonom, jednom rukom mrseći kosu, svako malo je prestajala i zabacivala pramen, pa bi udarila potpeticama o zemlju i zatresla glavom. Svađala se s ljubomornim mužem, ili neposlušnim sinom, i kada je jedan od muzičara prošao kraj nje i štipnuo je za butinu, naglo se okrenula i pokušala da ga šutne. Čovek je počeo da se smeje i izgovorio nešto što Osman ne bi mogao da razume ni da se našao bliže. Tada je tek primetio da se neko približava česmi, koraci po betonskim zakrpama i po suvoj zemlji, i okrećući se shvatio je da je to bila devojčica iz Magreba. Odvrnula je česmu i sagla se napred kako bi pila, ali je mlaz vode bio prejak i pokvasila je majicu i noge. Pocrvenela je i ne gledajući Osmana, koji je sve vreme piljio u nju.

„Treba pomoć?“

Odmahnula je glavom, i dalje ne gledajući ga, neodlučna da li da nastavi s pokušajem ili da se vrati, ali je Osman uhvatio česmu i pažljivo je zavrtao sve dok dotok vode nije bio pravi. Tada je devojčica popila vodu držeći spojene obe ruke ispod česme, i kada je završila konačno ga je pogledala i nasmešila se.

„Hvala“, rekla mu je; mogla je imati šesnaest, možda sedamnaest godina.

Kada su shvatili da je u toku bio seoski vašar i da se moglo s malo para večerati, odlučili su da ostanu još malo. Pojeli su

nekakvu veliku lepinju punjenu spanaćem i prženim krompirićima, a pili su vodu. Za večerom su nakratko porazgovarali gde bi proveli noć i ispalo je da će se dvojica Muhameda vratiti kući. Rekli su da će se pojaviti narednog dana na stanici Ponte San Đovani, ali ih niko nije shvatio ozbiljno. Osman je hteo da se vrati u Peruđu, premda ne baš toliko da bi se odlučio da to učini odmah, pre nego što padne mrak, pre nego što semafori počnu da svetlucaju i grad postane dalek. Tražio je podršku u nekome, ali je jedini jednako neodlučan bio Robert koji to ipak nije pokazivao. Dvojica iz Obale Slovenače su se držala zasebno. Udaljili su se malo, lutali parkom glave podignute prema vrhovima drveća, ponekad bi na nešto pokazivali ili bi zastajali da osmotre neko dete na toboganu ili mladu mamu. Jaja je rekao da su mogli pokušati da razgovaraju s njegovim prijateljem koji je živeo u Ponte San Đovaniju, tako bi narednog dana bili blizu stanice, Babukar je pitao ko je taj, Osman je odmahnuo glavom. Sto kraj njih je bio dupke pun, kao što su bili zauzeti i ostali stolovi, oni od drveta i oni od plastike raštrkani po travnjaku i po zemljanim delovima. Bio je to veliki vašar.

Robert je jedini tražio lepinju s kobasicom i, kada je pojeo, Jaja ga je upitao da li je bila dobra. Tako je Muhamed Visoki upitao Jaju da li je ikada jeo svinjsko meso, a ovaj je odgovorio da jeste. Babukar, koji je sedeo između njih dvojice, rekao je da Jaja nije dobar musliman i počeo je da se smeje.

„A ti“, rekao je Jaja prihvatajući igru, „koliko si se puta danas pomolio?“

Tada su se svi nasmejali, pa su dvoje Italijana od oko sedamdeset godina koji su sedeli blizu njih, sigurno muž i žena, prekinuli svoj razgovor.

„Ja da“, rekao je Osman, „ja moliti.“

„Pet puta?“ upitao je Jaja.

„Tri“, odgovorio je Osman pokazujući tri ispružena prsta.
„Tri puti.“

Jaja je potvrdno klimnuo glavom, Babukar je pitao Roberta da li je razumeo, a ovaj je odgovorio da jeste, manje-više. Muhamed Visoki mu je sve objasnio na engleskom, Muhamed Niski je ustao kako bi se javio na telefon i zavukao se između stolova. Muzika je tada bila utihnula. Osman je ustao i krenuo ka platou, Babukar je nastavio da razgovara s Jajom o kući njegovog prijatelja iz Ponte San Đovanija kog nije poznao.

„Ima mesta? Sigurno? Je li Arči? Je li blizu stanice?“

Kao odgovor, Jaja je uzeo telefon i pozvao. Robert je posmatrao scenu i mislio kako želi da se vrati kući, ali i da želi da ide na more. Dvojica iz Obale Slonovače su ponovo iščezla, dvojica Muhameda su razgovarala telefonom. Jaja je pustio da telefon njegovog prijatelja zvoni nekoliko sekundi, a onda je odrično odmahnuo glavom.

„Vidiš?“, rekao je Babukar.

„Eh.“

Dvoje starijih Italijana, koji još nisu večerali, delovali su vrlo zainteresovano. On je rekao nešto ženi, na dijalektu, ona nije znala šta da mu odgovori, ali se sigurno, pomislio je Robert, ticalo njih.

Babukar je lutao parkom s kesom punom peškira u ruci, pre-mišljajući šta da radi i kako to da izvede. Poslednji razgovor na WhatsAppu vodio je s Majom, svojom starom kulturnom radnicom iz Arčija od koje je tražio savet kada mu je na pamet palo more: a ona mu je poslala red vožnje vozova, naziv stanice gde treba da siđu da bi uhvatili drugi voz i

naziv stanice gde treba da stignu. Falconara Maritima: zar to nije bilo fantastično ime? Marjam neće ići, istina je, ali mu je tada bila dovoljna pomisao da sebi, kada se vrati, može da pripiše to posebno putovanje. Zaljubljeni se hrane sitnicama, čak i neke gluposti kao da mogu postati korisne da bi se osvojila žena.

Osman i Jaja su i dalje razgovarali o tome gde da provedu noć, dok su sedeli na klupi nedaleko od gumenjaka i trampolina. Zajedno s njima bio je Robert, koga nisu ništa pitali i koji nije rekao ništa.

„Ja mogu da spavam ovde.“

„Ja isto mogu, ali neće.“

„A zašto, Osmane?“

„Jer ja, kući, ima prijatelje.“

Ali je potom, da bi bolje objasnio, bio prinuđen da govori na volofskom. Robert ih nije gledao da ne bi izgledalo da ga optužuje što govori na tom njihovom jeziku, a suštinski mu je sve bilo dosta jasno. Vašar je u međuvremenu postao zaista ogroman, lampice su obasjavale stotine ljudi, i one što su sedeli za stolovima u iščekivanju jela i one što su se kretali u pravcu platoa ili parka za decu. Svaki čas je dopirao s Tibra svež nalet vetra koji je nosio smrad truleži i udaljeno kreketanje žaba. Seljačka razrušena kuća prekrivena puzavicama i žbunjem nalazila se nešto malo pre reke, kraj velikog nejasnog obrisa dugačkog koliko i cela strana parka. Robert je pomislio da bi mogao da bude sportski teren, i bio je u pravu.

„Onda, ideš sada?“, rekao je Jaja nakon što je saslušao argumente Osmana, ali je ovaj podigao ruku kao da priznaje vlastitu neodlučnost.

„Ne znam“, rekao je. „Jajo, ne znam.“

O dvojici iz Obale Slonovače već neko vreme nisu znali ništa, dok su dvojica Muhameda sve do nekoliko minuta ranije bila zajedno s njima, šetali su među stolovima i drvećem i ljudima što su ih zagledali. Osman se razmahao mobilnim telefonom, huknuo je i ustao, napravio nekoliko koraka u pravcu sportskog terena i krajičkom oka je ugledao kombi *Lori's Stars* parkiran odmah iza male ozidane zgrade bara. Unutra je svetlo bilo upaljeno, učinilo mu se da je ugledao Lori kako se bori s ramenicama haljine tamne boje. Učinilo mu se da su joj grudi nage i da mu je pre nego što je uspela da namesti haljinu ta velika dojka zatražila da ostane, barem dok ne počne koncert.

„Kakvo je zadovoljstvo biti ovde ove zvezdane noći, dame i gospodo. Kakvo je zadovoljstvo svirati u toploj i čudesnoj Umbriji. Kakvo će zadovoljstvo biti videti vas kako plešete cele večeri, one malo mlađe i one što imaju koju godinu više. Današnje zvezde su iste one koje i mi vidimo kod nas. Ne možeš pobeći, eh, zvezde su zvezde. A ove ovde kraj mene su moje zvezde. Dame. Gospodo. Veliki pozdrav od plesnog orkestra *Lori's Stars!*“

Osman se oslanjao laktovima o metalnu ogradu, tamo naspram bine. Između njega i Lori bilo je tridesetak metara, čitav betonski plato prekriven ljudima koji su počeli da plešu u istom trenutku u kojem se začula muzika. Žene i muškarci u pedesetim, šezdesetim, sedamdesetim, osamdesetim godinama. Nekoliko u četrdesetim. Dok je žena govorila, već su bili tu, stežući jedno drugo, spremni da krenu kao za trku na sto metara na olimpijskim igrama. Osman nikada nije video ništa slično, i sada je posmatrao radoznalo i začuđeno. Šljokice na sakoima koje su nosili muškarci svetlucale su po julskom sumraku, Lorina haljina tamne boje bila je

ipak odmerenija: tanane ramenice držale su pripijenu haljinu koja je dosezala do iznad kolena. Osman je, između glava ljudi koji su plesali, svu svoju pažnju usredsredio upravo na ta kolena, koja su se njihala ne zaustavljajući se, poput dva bleštavo bela klatna, i samo je tek ponekad podizao pogled kako bi shvatio da li je koji trenutak ranije bio u pravu ili je pogrešio, da li su one grudi uistinu žive, jesu li baš od njega tražile da ostane. Robert se oslonio o mrežu koja je delila plato od ostatka parka, s mobilnim telefonom u ruci i drugom rukom u džepu. Od ostalih nije bilo ni traga. Prva melodija koncerta je bila mazurka, i parovi su odmah počeli hitro da se okreću, da se ovlaš dotiču i katkad sudaraju i odskaču poput čigri na stolu. Neki stariji muškarci su nosili svetle košulje kratkih rukava i okretali se sporije od ostalih, plesali su usredsređeni, ne gledajući u ženu koju su držali u naručju, odvojene glave i lakta u visini ramena. Jedan instrument se čuo više od ostalih, a Osman nije znao kako se zove. Svirao ga je snažan muškarac, ne previše visok, duge, kovrdžave kose prepune želatina, i stajao je baš kraj Lori. Blizu njega, drugi muškarac, malo viši i mršav, ali iste kose, svirao je saksofon. Iza, pored bubnjeva, bila je i gitara, pomislio je Osman, ali je to zapravo bio bas. Poslednji član orkestra, levo od Lori, bio je muškarac sede kose koji je svirao na klavijaturama. Iznad bubnjara, na velikoj plavoj ceradi prepunoj žutih zvezda, ogromnim slovima, takođe žutim, bilo je ispisano ime grupe. Isti natpis kao i na kombiju. Osman se okrenuo da proverii da li je Robert još tamo. Ovaj je to primetio i osmehnuo se, a Osman mu dade znak da se približi. Kada je stao kraj njega, spustio mu je ruku na rame i približivši se uvetu, upitao ga je da li zna kako se zove onaj instrument na kojem je svirao tip pored pevačice.

„Klarinet“, rekao je Robert, i Osman je potvrdno klimnuo glavom.

Prva pesma se završila i nekim starcima su lica bila bleđa kao vosak s kapljicama znoja na slepoočnicama. Mlađi muškarci su pričali i šalili se sa ženama i međusobno, i delovali su kao da su spremni da se zamene s onima koji bi to poželeti. Većina parova je ostala da stoji na podijumu, neki se nisu ni odvojili, i muzika je uistinu ponovo počela gotovo odmah, a da ovoga puta Lori nije rekla ništa.

„Lepa?“, rekao je Osman pokazujući na pevačicu.

Robert se osmehnuo, i glavom potvrdio da jeste. Ali nije razumeo.

„Beautiful. No?“

„Oh“, rekao je Robert spremno potvrđujući. „Da, da, da. A beautiful woman.“

Osman se osmehnuo, izvadio je mobilni telefon iz džepa i slikao orkestar, a sliku je poslao jednom od svojih cimera. Sada je muzika bila sporija nego prethodna, i to kao da je obradovalo starije plesače. Pistu su okružile desetine, možda stotine osoba, sedeći za plastičnim stolovima s rukama na kolenima i pogleda uperenog u orkestar ili u prazno. Njihovi životi su, mahom, već bili prošli, i imali su mnogo toga da prebiraju po mislima.

Jaja se pojavio s plastičnom čašom u ruci, probijajući se kroz gomilu. Imao je široka i snažna ramena, i bio je jedan od najviših prisutnih muškaraca. Mnogi su ga приметili. Osmehnuo se kada se približio na nekoliko metara Osmanu i Robertu, i pre nego što im je prišao, usporio je kako bi otpio gutljaj.

„Hoćeš?“, rekao je Osmanu, prineo mu je čašu nosu i ovaj se gadljivo namrštio. Robert je izgledao zainteresovano, ali mu Jaja nije ponudio čašu.

„Ostali?“

Osman je slegnuo ramenima, lupkajući po ogradi u ritmu harmonike. Svirao ju je najstariji tip, onaj za klavijaturama, i zvuk je bio ujednačen i zarazan. I Robert je pratio ritam blago njišući gore-dole glavom, Jaja je gledao unaokolo i s vremena na vreme ispijao po gutljaj. Baš tu blizu stajale su neke žene od pedesetak godina, nagih ruku i nogu, dve su čavrljale i bacale pogled u njegovom pravcu. Jaja je prošao rukom kroz kosu i pokušao da se zagleda u jednu od njih dve, plavušu u crvenoj haljini i prekrštenih nogu, bez osmeha kako bi pokazao da ne mora da se osmehuje. Nakon nekoliko sekundi njihovi pogledi su se ukrstili, žena je prestala da priča i da se osmehuje, spustila je prekrštenu nogu kraj druge i stisnula ih jednu uz drugu, povijajući se unapred. Izvukla je mobilni telefon iz torbice, šapnula nešto prijateljici, napisala poruku ili napravila selfi da bi videla kako izgleda. Robertu se učinilo da je shvatio šta se događa i to ga je zabavilo.

Za to vreme je Babukar tražio prave reči kako bi pokušao da ubedi Marjam da krene na more. Držao je mobilni telefon u rukama već deset minuta, sedeći raskrečenih nogu i nagnut napred na jednom od stepenika tribina na sportskom terenu, i dečak od četiri ili pet godina mu se približio mašući dinosaurusom. Govorio je glasno i igračku podizao i spuštao na beton. Krenuo je od kraja stepenika, i u visini Babukara naglo je skrenuo u stranu i primorao dinosaurusa na salto mortale što mu je omogućilo da, na bezbednoj udaljenosti, preskoči mladića iz Afrike. Babukar je podigao glavu i začiljio zabrinuto, kao da se radilo o najapsurdnijoj viziji koja mu se mogla desiti. Samo je jedan reflektor bio upaljen i svetlo na terenu za igru je bilo vrlo slabo, ali neki ljudi, među kojima majka, otac i možda baka i deka dečaka, šetali

su se između tribina i gola kao da je i to tek neko od mesta u parku. Babukar je došao kako bi našao malo mira od muzike i ostalih, jer je sve manje podnosio Muhameda Visokog i nije hteo da ponovo otpočne razgovor sa Osmanom ili Jajom o tome gde provesti noć. Ali sada kada je bio sam, opet nije baš znao šta mu je činiti. Znao je samo da se izlet na more ne dovodi u pitanje, i da će bez Marjam biti mnogo tužniji, ali možda tim pre nužniji. Potom je dobio poruku od Muhameda Niskog. Pitao ga je gde je. I odmah za njom još jednu, gde mu je saopštavao da on i Muhamed Visoki idu kući. Babukar je glasno izdahnuo i spustio telefon na beton, odustavši od slanja poruke Marjam. Dečak se zaustavio tik iza jednog od metalnih stubova koji su držali nastrešnicu i iznenada je tresnuo dinosaurusu o zemlju, u dnu tribine, tiho zazivajući u pomoć, i proprativši prizemljenje jednim *bum*, kao da je eksplodirala bomba.

„Je li mrtav?“, upitao ga je Babukar, i on je potvrdno klimnuo glavom. Potom je otišao da uzme igračku i otrčao prema roditeljima pogledavši ga krišom i uplašeno.

Plavuša u crvenoj haljini se zvala Andela i kada je Jaja prišao da joj zatraži cigaretu, Osman je pomislio da već zna kako će se sve završiti. Žena je ustala pod izgovorom da ne može dobro da čuje zbog muzike, razgovarali su nekih pet minuta i potom su se udaljili u pravcu bara. Kada su ih Osman i Robert ugledali ponovo kako se drže za ruke, već je bilo prošlo više od pola sata. Prolazeći pored njega, Jaja mu je namignuo, Andela se vratila prijateljicama vodeći ga za sobom poput trofeja. Dva sata kasnije svi su se zatekli u njenoj kući. Živela je u mestu za koje niko od njih nikada nije čuo.

„Toršano?“

„Tordano. Tor-đano“, ispravljala ih je ona.

Smestili su se u auto njene prijateljice Elizabete, jer su druge ostale na zabavi u potrazi za plesom, pričom i manje zahtevnim plenom. Šestoro u bubi: Jaja pored Elizabete koja je vozila, Anđela, Osman, Babukar i Robert pozadi. Anđela je bila malo pripita i ubrzo je predložila da se opruži preko kolena trojice mladića iz Afrike, kao da je rolna tapeta.

„Ne pipaj je, Osmane. Ne pipaj je, ej!“, rekao je Jaja, i ona se slatko nasmejala češući nos dlanom. Barem je, pomislio je Robert, kome je dopala upravo glava, imala toliko obzira da se okrene k sedištu na kojem je bio Jaja. Preko Osmana je bio središnji deo tela, odnosno zadnjica, koja nije bila velika ali je bila teža nego što je mislio, dok se Babukar smejaio držeći je za nage članke.

„Ako nas zaustave, sve će nas uhapsiti. A vas će poslati pravo u Afriku prvim avionom“, rekla je Elizabeta.

Osman je zadrhtao, ali je bio tako usredsređen da ne misli ni na šta da je ubrzo uspeo da se nasmeje. Robert se priljubio ramenima uz naslon, a dlanovima ruku za sedišta, i pogled mu je padao na otkrivene noge Anđele, nabijene i bele. Činilo mu se da oseća njihov miris, premda su bile daleko, taj beli znoj ga je uvek malo zbunjivao.

„Ali ja joj vidim gaćice, ej“, rekao je odjednom Babukar, nakon malo oštrije krivine, i dve žene su prasnule u glasan smeh.

„Prebiću te, Babukaru. Prebiću te, posle“, odgovorio mu je Jaja, i Osman se potrudio da ne misli na Anđeline gaćice.

Tokom puta su malo pričali, a govorila je uglavnom Elizabeta. Pitala je mladiće odakle dolaze, jednog po jednog, koliko godina imaju, upitala ih je zašto su odlučili da, narednog dana, idu baš u Falkonaru Maritimu.

„To je najbliže more“, rekao je Babukar. „Jednostavno.“

„Ali je ružno.“

„More je more“, samo je rekao, a onda je Anđela dodala da mogu svi zajedno otići na more i da će sigurno biti bolje more.

„Ričone! Gabiče!“

„Ja sutra ne mogu“, odmah ju je prekinula Elizabeta. „Idem na ručak kod mojih, jer tata nije dobro.“

„Oh“, rekao je Osman. „Žao mi je.“

Elizabeta se osmehnula u mraku, pomalo raznežena. Stigli su do Anđeline kuće za dvadesetak minuta, i kada je žena izašla iz kola, klizeći po nogama mladića, Osmanu je laknulo. Kuća je bila u ulici koja je vodila u samo mesto, baš pre uspona. Bila je to stara kuća, ali ne baš tako stara, imala je ograđeni vrt i mali hodnik pod stubovima, i za jednu ženu koja živi sama bila je prevelika. To je bila prva Robertova misao, ali nije rekao ništa. Anđela ih je uvela i odmah pozvala da sednu na dva kauča svetlosmeđe boje u velikom dnevnom boravku u prizemlju. Uzela je flašu vode iz frižidera, počela da pije žudno je stežući, potražila je flašu u kredencu i našla onu koja im je bila potrebna.

„Amaro“, rekla je stavljajući je na stočić ispred njih. „Evo vam.“

Mladići se nisu zahvalili, samo se Jaja približio i sipao malo tečnosti u jednu od čašica koje je Elizabeta stavila na sto.

„I meni“, rekla je, dok je Anđela išla u kupatilo.

„Ti si, ono, musliman, a?“, rekla je Jaji, a on se osmehnuo ispijajući prvi gutljaj amara.

„A ti?“, ubacio se Babukar. „Jesi li hrišćanka?“

Žena je napravila čudnu grimasu. Naborala je nos i skupila kosu u ruku.

„Pa, ne“, rekla je. „Nekada, kao mala, išla sam na misu. Sada me baš briga. Sveštenici mi se malo gade.“

Babukar se nasmešio.

„A imami? Jesu li dobri ljudi?“

„Eh“, rekao je. „Jesu. Manje-više. Obično jesu.“

Jaja je spustio praznu čašu na sto i obliznuo se.

„Jesu“, rekao je tada Osman. „Imami jesu. Dobri su. U mojoj zemlji, mnogo dobri.“

„A u Peruđi?“, upitala ga je odmah Elizabeta.

„Oh, jesu. I u Peruđi.“

Upitala ga je gde je džamija, ako uopšte postoji.

„U Ulici Setevali, najveća. Onda u Ulici Priora, ali je mala. Mi svi idemo u Ulicu Setevali“, rekao je Babukar.

Elizabeta kao da je računala u sebi.

„Peške?“

„Peške ili autobusom.“

„Peške, peške“, rekao je Osman, uzbuđeno. „Ja svuda mnogo hoda.“

Žena se nasmešila, ispila svoj amaro i nakratko se zagledala u Roberta, koji je sedeo u uglu kauča, priljubljenih ruku uz telo, glave malo zabačene unazad.

„Ti si štene družine, jel’?“

On se nasmešio i stegao usne.

„The puppy“, rekao je Babukar. Ali je Robert razumeo.

Nekoliko minuta potom ivice muzičke linije su se obojile menta zelenom bojom, Anđela je prišla kauču i sela Jaji na raskrečena kolena. Jaja ju je obavio rukama oko struka, Elizabeta je ugasila cigaretu u metalnoj pepeljari i sela na naslon za ruke kauča gde su sedeli Osman, Babukar i Robert. Scena je bila zanimljiva jer su dva kauča bila jedan naspram drugog,

ali na jednom je bio samo Jaja, u sredini, s Anđelom koja sedi na njemu. CD se odmah začuo, s električnom gitarom koja je emfatično zavijala i čija su udaljena podloga bili gudački instrumenti. Svi su bili kao zaliveni, Anđela je zadovoljno gledala tri mladića koja su sedela ispred nje. Jedne noge spuštene na zemlju, a druge povijene na naslonu za ruke blizu Roberta, Elizabeta je pognula glavu i neprimetno pomerila palac desne ruke oslonjene o butinu. Gazdarica plavuša, pod prigušenim svetlom lusteru, iz nekog razloga je izgledala mlađe nego što mu se učinilo ranije, na vašaru, pa iako su majušne usne jedva zadržavale velike konjske zube, nije dan od trojice ne bi mogao da kaže da nije privlačna. Jaja je, budući da je već dobio ono što ga je zanimalo, možda bio jedini, tamo unutra, koji nije osećao nikakav erotski naboj prema njoj. Ako išta, više je bio zainteresovan za Elizabetu, tu smeđokosu valkiru, koja je sigurno bila mesnatija i pametnija od prijateljice. Nakon pola minuta instrumentalnog uvoda, muški glas je počeo da peva i Anđela je zapevala zajedno s njim, ne preskačući niti reč.

Naš odnos je nešto drugo
Nije uopšte ljubav i nije možda ni seks
Pristajemo da živimo unutar istog kreveta
Malo iz navike ili možda malo iz inata

Niko od mladića nije nikada čuo tu pesmu. Samo su Jaja i Babukar uspevali da uhvate reči, ne sve, ali dovoljno da shvate smisao. Naročito kada je počeo refren, čije je reči Anđela vikala iz sveg glasa najednom skočivši na noge, tako da joj se suknja popela sve do iznad polovine butina, otkrivajući sve ono što je moglo da se otkrije.

Nije tajna, hajde, svi znaju.
I ti si smešna kada pokušavaš
Da sakriješ od ljudi
Koji nas vide kako se svađamo
Zbog svega i ni zbog čega
Zbog dosade koju oduvek
Nosimo u sebi
Nema smisla poricati

Jaja ju je gledao ne mnogo zainteresovan. Pred njim je, na deset centimetara od lica, bila ravna zadnjica koju je ne pre mnogo vremena stezao i snažno šamarao da mu se učinilo da nazire vrh ogrebotine koja se spuštala ispod levog guza i provirivala ispod poruba suknje. Mahinalno je pogledao svoje ruke, nokte. Njegove nozdrve, male i široke, nervozno su se skupile, poput nozdrva umornog predatora. Osećao se kao gazda cirkuske životinje u iščekivanju da se završi tačka. Samo što su publiku, s druge strane pozornice, činili njegovi prijatelji. Elizabeta nije. Nije podigla pogled sa zemlje ni na trenutak kako je počela pesma, nije se gotovo pomerila, i, dakle, ko zna na šta je mislila. Ostali su buljili u blede Anđeline butine, ali je Robert s vremena na vreme okretao glavu k njoj. Bila je tako blizu da je mogao da čuje njeno disanje. Bilo je to staračko i tužno disanje. Robert je osećao da postoji nešto dobro u tom velikom telu, prisno. Ne majčinsko, ali umirujuće. Zamislio je sebe glave oslonjene o butinu, kako spava i sanja lepe snove. Na trenutak, i zbog sna, zatvorio je oči, ali je sve bilo crno i odmah ih je otvorio.

Pesma, a s njom i Anđelina tačka, nastavljala se dalje. Nakon refrena ponovo se začula gitara spočetka, i tada je žena primetila kako joj stoji suknja i povukla je nadole njišući

bokovima, ali ne izgovarajući ni reč, niti se okrećući k Jaji. Kroz velike prozore s vremena na vreme probijala su se svetla farova automobila. Anđela je ponovo počela da peva, stojeći, i tek toliko se okrećući kako bi promrsila Jajinu kosu.

Naš odnos
Već više nema smisla
Ti imaš svoje razloge
A ja sam možda previše umoran
Uostalom nije lako
Početi ponovo
Pustimo, hajde, sve
Ne nameštajmo već razmešten krevet

Elizabeta je konačno podigla pogled, počela je da prevrće po kožnoj torbi zakačenoj o stolicu pored kauča i izvukla iz nje paklo cigareta. Pogledala je mladiće, svakog ponaosob, nasmejana, i odmahнула glavom. Uzela je upaljač i gledala je u plamen gotovo u čudu, kao da vatru vidi po prvi put u životu. Kako bi se pripremila za refren, Anđela je klekla na pod i počela da se pretvara da drži mikrofon u rukama. Potom je povila glavu u stranu i ponovo počela da viče.

Nije tajna, hajde, svi znaju.
I ti si smešna kada pokušavaš
Da sakriješ od ljudi
Koji nas vide kako se svađamo
Zbog svega i ni zbog čega
Zbog dosade koju oduvek
Nosimo u sebi
Nema smisla poricati

I ponovo gitara, ponovo gudački instrumenti, ponovo usplahireni bubnjevi kao i ranije. Ličilo je na pravi jauk, kao metalna zver kojoj je neko stao na rep. Pre nego što se pesma završila, Anđela je ustala, raširila ruke i tek ovlaš se naklonila. Babukar je počeo da aplaudira, Elizabeta je uvukla prvi dim i izbacujući ga počela i ona da aplaudira, Robert je udarao rukama o butine. Anđela se okrenula da bi primila izraze oduševljenja od Jaje koji joj je pak samo namignuo i podigao palac u znak odobravanja. Osman je bio zatečen. Pesma je bila lepa, pomislio je. Ali odakle se pojavila ta žena?

Onda je Elizabeta ustala i otišla da ugasi muziku.

„Dosta s Vaskom“, rekla je. „Već je kasno.“

Anđela se bacila na kauč kraj Jaje, i pre nego što je uronila glavu u njegove grudi neubedljivo je protestovala.

„Kvariš žurku.“

„Ja sam mudra prijateljica. Tvoji tetka i teča gore pokušavaju da spavaju.“

„Kao i uvek. Ceo život pokušavaju da spavaju.“

„Da“, rekla je Elizabeta. „Ljudi noću uglavnom spavaju, naročito kada su stariji od osamdeset godina.“

Jaja je gledao Babukara koji se pak zabavljao mobilnim telefonom. Ibrahim nije niti jednom odgovorio, i Marjam je već sto godina ćutala, ali je postavila pesmu Bijonse na Fejsbuk. Odlučio je da je ne lajkuje, barem za sada, ali je bio ljut. Osman se nagnuo napred i oslonio laktove o kolena i glavu o šake. Netremice je gledao u Elizabetu i Anđelu, u zavisnosti koja je govorila, pokušavajući da razume što više. Nije mu bilo jasno zašto je Elizabeta ugasila muziku. Ni Robert nije znao.

„Onda, u koliko sati krećemo sutra?“, pitala je u tom trenutku Anđela, češući nos nadlanicom.

Babukar je podigao glavu i upitno pogledao Jaju, Osman se okrenuo k Robertu koji se pak nije ni pomerio.

„Sutra?“, upitao je Babukar.

„Aha. Ako Elizabeta ne može, šta da radimo. Sigurno će nam biti komotnije u autu nego večeras.“

Elizabeta je ugasila cigaretu u pepeljari, ali ovoga puta nije sela. Uzela je torbu i obesila je preko ramena.

„Jesi li sigurna da mladići žele da povedu staru kokošku poput tebe?“

„Oh“, rekla je Anđela mlatarajući rukama. „Ako ovde ima starih kokoški onda si to ti.“

„Ovde su dve stare kokoške. Sa svim peruškama na svom mestu, možda, ali to njima ne znači mnogo. Ili grešim?“, obratila se Babukaru.

On se zbunjeno osmehnuo, pokazujući gornje zube.

„Nisam razumeo. Izvini.“

„Pusti je“, rekla je Anđela. „Ona samo gunda.“

„Gnjavatorka“, dodala je potom.

„Ma da“, rekla je Elizabeta.

Babukar je i dalje gledao u Jaju jer je sada na njega bio red da podeli karte. Žena je bila njegova, trebalo je njih dvoje da se dogovore. Poslednji put je bacio pogled na mobilni telefon da bi video koliko je sati i da li ima poruka. Bilo je jedan i dvadeset, ništa i niko se virtuelno nije bavio njime u poslednja dva minuta. I u tom trenutku je progovorio na volofskom, i upitao Jaju da li je zaista mislio da idu na more s Anđelom, kolima, svi zajedno. Jaja je rekao ne, a Osman se ubacio i pitao zašto. Jer je ne podnosim, odgovorio je Jaja, razvlačeći usta u osmeh, okrećući se k Anđeli i štipkajući je iznad bokova.

„Vidiš?“, rekla je Elizabeta. „Razgovaraju kako da te se reše.“

„Ućuti već jednom. Vidi ti, vidi ti nju“, rekla je Anđela, i gađala je jastukom koji je završio na kolenima prijateljice. „Jaja, kaži joj da to nije tačno. Sutra vas vodim u Gabiče, krećemo u deset i u podne smo tamo. Ako tvoji prijatelji žele da budu sami, pokupićemo ih posle večere i do ponoći smo ponovo kod kuće.“

Osman je ponešto razumeo, ali ne sve. Upitao je Babu-kara da mu bolje objasni o čemu se radi, ali onda je progovorio Jaja.

„Eh“, rekao je. „Ali ja sutra uveče hoću da gledam utakmicu.“

„Koju utakmicu?“

„Finale“, odgovorio je. „Francuska protiv Portugalije.“

Osman je potvrdno klimnuo glavom, slažući se. Bio je zaboravio na finale evropskog prvenstva u fudbalu. Francuzi i Portugalci. Kakva utakmica.

„Nikakav problem“, rekla je Anđela. „U koliko sati je to finale?“

„U pola devet, mislim. Ili u devet.“

„Nikakav problem“, ponovila je žena. „To znači da ćemo je gledati u nekom baru i vrtićemo se posle.“

Elizabeta je prasnula u smeh.

„Eh, eh, Anđelice. Fudbal pre svega. Muškarci su svi isti. Pa i oni crni i mišićavi.“

Jaja se nasmešio, ali neubedljivo. Već je smišljao plan kako da se otarasi sredovečne plavuše koju je odveo iza tribina sportskog terena, i to što brže. Razgovarali su još koji minut, sve manje zainteresovani, a onda ih je Elizabeta pozdravila i rekla da se nada da će ih videti ponovo, nekada. Prolazeći ispred Roberta, promrsila mu je kosu prstima, potom je zatvorila vrata za sobom gotovo bešumno i upalila je bubu

u mraku. Osman i Robert će spavati na kaučima, Babukaru je sledovao dušek. Jaja je završio u Andelinom krevetu za jednu i po osobu, a ona je, pre nego što se skinula, šmrknula malo kokaina. Muvala je kesicu na komodi, istresla je i nekako sredila i ušmrknula kroz cevčicu koja je Jaji izgledala kao metalna.

„Siguran da nećeš?“

„Sigurno.“

Već je odbio na vašaru, pre nego što su napustili plesni plato, ali je bio znatiželjan. Nikada nije jebao ženu na kokainu i hteo je da vidi kakav će efekat to na nju ostaviti. Ništa naročito, pomislio je na kraju. Malo više drhtanja nego obično, nokti malo dublje zariveni u leđa, možda, i više ništa. Ali je očigledno njoj, da bi radili ono što je trebalo da rade, kokain bio potreban.

„Evo me“, rekla je Anđela okrećući se, potom je skinula svu odeću i bacila se kraj njega. „Svetlo upaljeno, tako ću te ovoga puta lepo videti. Ok?“

„Dobro“, rekao je Jaja. I bacio se na posao.

Ostali su, u drugoj prostoriji, gotovo sve čuli. Osman i Babukar su dugo razgovarali o narednom danu, i Osman je rekao da ne razume zašto na kraju odluče uvek da učine suprotno od onoga što on predloži. Zašto ne bi trebalo da prihvate da ih Anđela odveze? Tako bi uštedeli novac za kartu, a i ne bi se izlagali opasnosti trikom koji je smislio Babukar. Ali je Babukar bio neumoljiv. Ona je gnjavatorka, govorio je. I Jaja je neće. Ako hoćeš, idi ti s njom, a mi ćemo vozom. Robert nije razumeo, i nije ni mario mnogo. Bio je mrtav umoran. Dan je bio dug, i desilo se toliko toga. Upitao je samo kakav je plan. Osman mu je ukratko objasnio, pre no što je i sam upitao Babukara kada će doći Jaja.

„U sedam“, odgovorio je ovaj, i vratio se mobilnom telefonu. Već je bilo pola tri, spavaće nešto malo preko četiri sata i onda će se iskrasti da odu do Ponte San Đovanija. Google Maps je pokazivao da im peške treba sat i četrdeset i pet minuta. Voz je kretao u deset i trideset i jedan, stići će komotno. Oči su mu se sklapale od umora, i Babukar se prepustio iskušenju da postavi lajk na video Bijonse. Potom je ustao s dušeka, za koji nije verovao da će biti tako udoban, zario ruku u kesu s peškirima i izvukao punjač. Potražio je u prozirnem mraku dnevne sobe utičnicu, pronašao je pored prolaza koji je vodio u kuhinju. Stavio je telefon na punjenje i legao je a da nije poželeo laku noć nikome. Osman je, na svom kauču, bio neraspoložen, želudac ga je boleo, a lekaru neće moći da ide pre utorka. I on je uzeo mobilni telefon. Baterija nije bila tako prazna. Okrenuo se na bok i u snopu svetla s ekrana ugledao je obrise Roberta na drugom kauču koji kao da je već zaspao. Prešao je preko aplikacija, otvorio YouTube, napisao *Lori's Stars* i pojavili su se nekolicina video-snimci. Prvi je nosio naslov „Moj anđeo“, i u najavi je Lori izgledala mršavije i mlađe, i nosila je drugačiju haljinu, plave boje i kraću, dok su ostali nosili iste svetlucave sakoe kao ono veče na slavlju. Isključio je zvuk i pritisnuo plej, i Lori je bila mnogo lepa. Razmišljajući o njenim grudima, postavio je video na Fejsbuk bez ikakvog komentara, onda je ugasio telefon i odložio ga na pod kraj sebe. Robert je u tom času, na dva metra dalje, sklapao oči i pod glavom osećao mekane Elizabetine butine.